

kun gældende, hvad der allerede nu maa siges at være Ret med Hensyn til dette Spørgsmaal. For saa vidt Udtrykket „Retvirenten“ er brugt, har jeg ikke noget imod, at det ombyttes med „Anmelderen“, men for Resten kan jeg ikke tro, at der kan være nogen Tvivl om, hvad der menes med „Retvirenten“. Dermed menes den, der forlanger Søforklaringen optagen. — Vædringsforslaget under Nr. 19 har jeg ikke noget at indvende imod, og heller ikke imod Vædringsforslaget under Nr. 20, naar undtages, at jeg nok tror, at det er rigtigt, hvad der er blevet bemærket om det, at det ikke har faaet den Plads, som det naturligt bør have, idet det vistnok rettest bør slutte sig til § 6 og ikke til § 7. — Om Vædringsforslaget under Nr. 21 forudsætter jeg, at det vil blive gjort til Genstand for nærmere Overvejelse inden 3dje Behandling, hvorledes man skal redigere det for at komme i Overensstemmelse med Søloven. — Med Hensyn til Vædringsforslag under Nr. 22, som er stillet af tvende Medlemmer af Udvalget, kan jeg kun slutte mig til de Udtalelser, der ere fremkomne imod det. Jeg maa med Udvalgets Flertal holde for, at det ikke er rigtigt at gøre den omhandlede Indskrænkning i Bestemmelsen om, at Underfølgelsen bør finde Sted uden Hensyn til, om Ulykken er sket paa dansk Søterritorium eller ikke, og ogsaa uden Hensyn til, om det kan antages, at en eventuel Domssag, for saa vidt en saadan skulde komme ud deraf, skal føres her i Landet eller andetsteds. Jeg tror, at Oplysningerne bør staves til Stede, selv om det maa anses for det sandsynligste, at en eventuel Retsfølgning i den Anledning vil blive anstillet i et andet Land. — Vædringsforslagene af Udvalget under Nr. 23, 24, 25, 26 har jeg ikke noget at erindre imod.

Hvad dernæst angaar de Vædringsforslag, som ere stillede af det ærede 4de Medlem for 1ste Kres (Det. Hansen), skal jeg med Hensyn til Vædringsforslaget under Nr. 4 bemærke, at jeg anser det for overflødig, idet deri, at det hedder, at Gæsteretsbehandlingen skal bruges, ogsaa ligger, at Forligsmæglingen skal finde Sted ved Retten og ikke ved Forligskommissionen. Naar man særlig har nævnt „Baaanke“, er det, fordi man, stont Gæsteretsbehandlingen ikke forplanter sig til Overinstancen, dog har ment, at de særlige Regler, som nu gælde om Gæsteretsfager, i saa Henseende, altsaa Reglerne om Fatalia Appellationis, ogsaa bør komme til Anvendelse i de her omhandlede Soretsfager. Det er derfor man har tilføjet dette Ord „Baaanke“, uagtet Gæste-

retsbehandlingen ikke forplanter sig til Overinstancen.

Hvad Vædringsforslaget under Nr. 5 af det samme ærede Medlem angaar, vil jeg først bemærke, at jeg personlig ikke havde noget mod en saadan Bestemmelse som den, der indeholdes i første Stykke af Vædringsforslaget. Det har jeg oftere haft Lejlighed til at udtale, idet der, som det vil være de Herrer bekendt, i mange Aar har foreligget for Rigsdagen et Lovforslag om Forandring i Forligsvæsenet, et Lovforslag, som har været behandlet i dette Ting, og derefter været sendt over til det andet Ting, hvor det imidlertid ikke er bleven fremmet, men har henligget i en Kælle af Samlinger; det har der været Genstand for en Række første Behandlinger, men der er ikke fremkommen nogen Udvalgsbetænkning. Jeg har der haft Lejlighed til at udtale, at jeg for min Del i det hele taget ikke finder nogen særlig Grund til længere at holde paa dette Forbud mod Sagføreres Møde i Forligskommissionen og ikke en Gang heller paa Forpligtigelse til at møde personligt; men Erfaringen har vist, at det er et af de Stridsspørgsmaal, der brænder op med den aller største Iver, hver Gang dette Lovforslag kommer frem. Det kan ikke nytte at nægte, at der i det andet Ting er, om man vil, en Tilbøjelighed til at frugte for en saadan Bestemmelse, og det er derfor min Mening, at man hellere maa lade være at sætte denne Bestemmelse, selv om man personlig er stent for den, saaledes som jeg, ind i dette Lovforslag, fordi det let kan foranledige Vanfæligheder paa Lovforslagets senere Vej, og fordi Sagen jo dog er for lille, for ubetydelig i sig selv, til at man af den Grund skulde stasse Hindringer og Vanfæligheder til Stede for dette Lovforslags Gennemførelse. Jeg tror derfor, det vil være klogt og fornuftigt ikke at blande Spørgsmaalet om Sagføreres Ret til at møde i Forligskommissionen ind i denne Sag. Det er noget, som Erfaringen viser, der er yderst forskellige Meninger om, og som altid bliver et heftigt Stridsspørgsmaal. At man henviser til, at det er saaledes i København, nytter ikke. Det har jeg gjort saa mange Gange, men det er ikke et Argument, man føler sig overbevist af. — Det andet Stykke af det omtalte Vædringsforslag har jeg egentlig ikke nogen særlig Grund til at modsætte mig, men paa den anden Side finder jeg ikke særlig Grund til at gøre Forandring i det Punkt af det bestaaende. Saaledes ved hvert lille Lovforslag, der drejer sig om et eller andet Retsplejen vedrørende Punkt, at skulle pille ved Sportelreglementet, finder jeg